

Vejen mod lyset

(Symbol nr. 4)

1. Den fysiske organisme er kun et forgængeligt manifestationsredskab for et evigt åndeligt ophav

Alle levende væsener udgør, som vi senere skal komme nærmere ind på, et treenigt princip. Det udgør således et jeg, og en overbevidsthed, til hvilken dets underbevidsthed er knyttet. Denne struktur udgør det virkeligt, evige „Noget“, der åbenbarer sig igennem sin fysiske organisme. Denne organisme hører ikke med til det primære væsen. Den er kun et midlertidigt opbygget eller skabt redskab for væsenets fysiske manifestation, skabelse og oplevelse. Da den er skabt, er den ligesom alle andre skabte realiteter forgængelig, bliver opslidt og ubrugelig. Og dens åndelige ophav må derfor befries fra et sådant ubrugeligt redskab eller legeme. Det er denne væsenets befrielsesproces, vi kender under begrebet „døden“. Denne død er således ikke nogen virkelig død, men en guddommelig anordning i verdensaltets store kosmiske struktur. Det åndelige ophav lever videre og kan igen fødes i en ny fysisk organisme.

2. Væsenernes udvikling og det færdige og det ufærdige menneske

Iagttager vi de levende væsener, ser vi, at de repræsenterer livsformer, der danner en skala af udviklingstrin fra primitivitet og uvidenhed til væsener, der udgør de totalt fuldkomne mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Denne skala viser, at disse levende væsener således befinder sig i udvikling. De begynder

i minerallivsformer og udvikler sig frem til plantelivsformer. Herfra udvikler de sig videre til dyrelivsformer og frem til menneskelivsformer. Alle mennesker har således haft en udviklingsepoke i hver af disse nævnte livsformer. Disse epoker ligger henholdsvis til grund for det, vi kalder mineralriget, planteriget, dyreriget og menneskeriget. Til dyreriget hører det endnu ufærdige jordiske menneske i de mentale felter, det har nedarvet fra dyreriget og endnu ikke har fået udviklet sig fri af. Det er disse dyriske felter, der ligger til grund for det, vi kalder „det onde“. Først når væsenet i udvikling er nået frem til at kunne opfylde livsloven, at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv, er det blevet til det virkelige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Og det er sådanne væsener, der tilsammen danner det absolut færdige eller totalt fuldkomne menneskerige. Dette rige eksisterer imidlertid endnu ikke på jorden. Men det er, som vi senere skal se, på vej.

3. Det religiøse princip

På et givet stadium i væsenets udvikling fødes det religiøse princip i dets mentale struktur. Dette gives igen næring igennem verdensgenløsningsprincippet og verdensgenløserne. Og det vil bringe væsenet frem til den totale fuldkommenhed, i kraft af hvilken det får „kosmisk bevidsthed“ og dermed bliver bevidst i Gud, bliver eet med ham og oplever sin egen udødelighed. Det er denne proces i sin totale udløsning, vi har givet navnet „den store fødsel“. Det religiøse princip giver sig ikke blot udslag i en almindelig religiøs væremåde. Det er også dette princip, der ligger bag materialismen, bag al politik og alle andre arter af fremtrædende bevidsthedsformer. Men det fører urokkeligt og sikkert det levende væsen frem til nævnte „store fødsel“ og den heraf følgende kosmiske bevidsthed, der sætter det i stand til at opleve hinsides tid og rum, hvorved dets sansning står himmelhøjt over det almindelige, ufærdige jordiske menneskes sansning og oplevelse. Det er i kraft af denne form for sansning, at nærværende symboler og analyser er blevet skabt og ligeledes det hovedværk, de danner et supplement til.

4. Den materialistiske videnskab kan ikke løse livsmysteriet

Da den materialistiske videnskabs sanseevne næsten udelukkende beror på intelligens, kan den umuligt give menneskene livsmysteriets løning. Den kan kun give mål og vægtfacitter, hvilket igen vil sige materiefacitter. Men livsmysteriets facitter er ikke mål og vægtfacitter. De er livsytringsfacitter. De udgør således selve livets højeste facitter, hvad materiens facitter ikke gør.

5. Hvad der kræves for at kunne løse livsmysteriet

For at kunne løse livsmysteriet må det jordiske menneske være kommet så langt i udviklingen eller Guds skabelse af det, at dets humanitets- eller næstekærlighedsevne har fået en sådan kapacitet, at det ikke mere nænner at gøre

„det onde“. Det vil da hellere selv lide, end det vil, at andre skal lide. Det kender ikke mere til vrede eller bitterhed imod nogen. Og med denne humane evnes udvikling begynder en anden evne også at udvikle sig i dets bevidsthed, nemlig „intuitionsevnen“. Det er igennem en kombination af denne evne og humanitetsevnen, samt intelligensevnen, at den kosmiske sansning er mulig. Vejen mod lyset, hvilket her vil sige: vejen imod oplysninger om livets mening eller livsmysteriets løsning findes altså ikke i den materialistiske videnskab, hvilken løsning det heller ikke er denne videnskabs mission at påvise.

6. Den absolut eneste vej til lyset

Det er den materialistiske videnskabs mission at skabe udveje for menneskets beherskelse af materien, beherskelse af naturens vældige kræfter til brug for en tilværelse, der ikke er baseret på krig, på lemlæstelse og ødelæggende mordvåben eller helvedesmaskiner. Det er den materialistiske videnskabs mission at skabe maskiner, apparater og redskaber, der kan lette eller fritage menneskene for det grove arbejde eller den såkaldte „syndens forbandelse“: „I dit ansigts sved skal du æde dit brød“. Endvidere er det dens opgave med dens viden og erfaringer at løfte menneskeheden op af den materielle uvidenhed og primitivitet og frem til den højeste viden om selve materien eller den materielle verden, der er blevet dens foreløbige kosmiske livsrum eller bolig. Når den materialistiske videnskab bliver behersket af livsvidenskaben eller kosmisk bevidsthed, kommer den først til helt at opfylde sin kosmiske bestemmelse. Så bliver dens skabelse, viden og kunnen ligesom Guddommens skabelse (naturens skabelsesprocesser) i sine slutfacitter udelukkende til glæde og velsignelse for levende væsener. Den materialistiske videnskab kan således ikke give livsmysteriets løsning og kan derfor heller ikke udgøre vejen til lyset. Kun kosmisk bevidsthed, der er det samme som det, Bibelen udtrykker som „den hellige ånd“, kan løse livsmysteriet og vise menneskeheden livets mening. Men kosmisk bevidsthed kan som nævnt kun opleves i kraft af „intuitionsevnen“, der altså er afhængig af væsenets humane udvikling eller næstekærlighed. Derfor bliver denne udvikling således den absolut eneste vej til lyset. Kristus har ret. Man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Dette er al lovens fylde eller vejen til himlen.

7. Forklaring til symbol nr. 4

De tredelte figurer, der på symbolet forekommer ved siden af hverandre, symboliserer hver især et levende væsen.

Det hvide felt i en sådan figur symboliserer det pågældende væsens evige og højeste selv eller jeg.

Det violette felt i samme figur symboliserer det pågældende væsens evige kosmiske struktur, der i forbindelse med jeg'et udgør dets

overbevidsthed, i hvilken dets underbevidsthedsstruktur er rodfæstet. (Herom senere).

Det nederste farvede felt symboliserer væsenets fysiske organisme, som det behersker, styrer og leder i kraft af overbevidstheden. Denne realitet udgør i forbindelse med jeg'et det evige, virkelige, levende væsen og den timelige fysiske organismes sande ophav og herre. Når de tredelte figurer forekommer i en ræk-

kefølge, der fra venstre til højre viser dem i en stigende størrelsesgrad, skal det symbolisere, at det levende væsen er underkastet udvikling. Igennem denne udvikling vokser væsenerne fra mineraliusformer til plantelivsformer. Og fra disse igen vokser de til dyrelivsformer og herfra til menneskelivsformer. Disse livsformer danner hver for sig de udviklingspoker, vi i dagliglivet kender under begreberne: mineralriget, planteriget, dyreriget og det totalt fuldkomne eller færdige menneskerige. På symbolet længst til venstre, markeret ved den lyse indigofarve, har vi mineralriget. Dernæst i rød farve planteriget og i orangefarve dyreriget, samt i gul farve det færdige eller fuldkomne menneskerige.

Fra den lodrette hvide streg i dyreriget og frem til det gule felt eller det fuldkomne menneskerige har vi det ufærdige jordiske menneskes udviklingsdomæne. Nævnte væsen hører endnu i en vis grad til dyreriget i de fra samme rige nedarvede bevidsthedsfelter, som det endnu ikke har overvundet til fordel for menneskelig mentalitet, og af hvilken grund det derfor må betegnes som ufærdigt. De gule felter symboliserer de totalt færdige mennesker, der udgør det virkelige og tilsvarende færdige menneskerige, det rige der vil blive slutfacittet på det nuværende ufærdige menneskerige på jorden.

Den orangefarvede stjerne med den lange grønne stråle og den korte gul-grønne stråle symboliserer den menneskelige forskning således, at den grønne stråle til venstre symboliserer naturvidenskaben og den gulgrønne stråle til højre filosofien. Den grønne stråle symboliserer yderligere intelligensevnen, der er nævnte videnskabs højeste erkendelsesevne. Derfor kan den materialistiske videnskab ikke give livsmysteriets løsning. Derimod er det dens mission med sin materialistiske viden og kunnen at bane vej for menneskenes beherskelse af kræfterne fra naturens vældige kraftocean til fordel og lettelse for menneskenes daglige, fysiske tilværelse.

Den vandrette keglefigur på symbolet, som altså er sammensat af figurerne, der symboliserer de levende væsener fra mineralriget til det færdige menneskerige, udgør et lille afsnit af selve verdensaltet. De hvide og violette fel-

ter på dette afsnit udgør som nævnt de levende væseners jeg og underbevidsthed. Disse højpsykiske realiteter er totalt utilgængelige for fysisk sansning. De nævnte felter ligger derfor ganske uden for den materialistiske videnskabs domæne. Dette er derfor begrænset til de nederste forskelligt farvede felter, der symboliserer væsenernes fysiske organismer eller materiestrukturer. Disse kan den med sin intelligens udforske og analysere. Og her ud fra kan den skabe en vis filosofisk opfattelse, hvilket er symboliseret ved den korte gulgrønne stråle.

I de hvide og violette figurer, der udgør de levende væseners jeg og overbevidsthed eller det virkelige, primære og evige væsen bag de timelige fysiske organismer, ligger livsmysteriets løsning. Men denne løsning er altså kun sanssemæssigt tilgængelig igennem det religiøse princip, der i sin kulmination er det samme som »den hellige ånd« eller »kosmisk bevidsthed«.

Den gule stråle, der udgår fra en lille stjerne og frem til en større stjerne, ud fra hvilken to mægtige hvide stråler udgår, symboliserer det religiøse princip. Alle stadier, både de materialistiske, politiske og gudløse såvel som de almindelige kendte religiøse stadier i de ufærdige menneskers udviklingsområde, er udslag af nævnte princip, befordret af verdensgenløbere og andre folkeførere af forskellig åndelig kvalitet, passende til de folkegrupper, blandt hvilke de blev inkarneret. Dette guddommelige princip slutfacit udgør den kosmiske bevidstheds fødsel i mennesket, hvorved Guddommens fuldendelse af skabelsen af mennesket i sit billede efter sin lignelse er sket fyldest. I kraft af dette slutfacit, der i Livets Bog er udtrykt under begrebet »den store fødsel«, bliver mennesket suverænt og eet med Gud. Det er efter denne selv blevet »vejen, sandheden og livet«. Denne fødsel og den heraf følgende kosmiske bevidsthed er symboliseret i den gule stjerne og de herfra udgående to store hvide kæmpestråler foroven på symbolet.

På symbolet foroven ser vi et billede af jordkloden. At den har plads lige over de ufærdige jordmenneskers udviklingstrin, der hvor den materialistiske videnskab befinder sig, skal

symbolisere, at kloden i sin udviklingspassage befinder sig på et stadium, i kraft af hvilket den netop kan yde de ufærdige mennesker de livsbetingelser, der er nødvendige for den erfaringsstilstand og skæbneoplevelse, som kræves, for at de nævnte væsener kan opnå »den store fødsel«.

Den orangefarvede tynde streg foroven på symbolet, der strækker sig fra mineralriget, frem forbi jordkloden til det rigtige menneskerige, skal blot markere, at dette område udgør den del af »det skabtes« verden, som den jordiske menneskehed har kendskab til (bistået af den videnskabelige forskning).

Den lille røde stjerne markerer grænsen mellem mineralriget og planteriget, medens den større orangefarvede stjerne markerer grænsen mellem planteriget og dyreriget.

Figur I på det lille billede i venstre hjørne på symbolet symboliserer det levende væsen. Figur II symboliserer mennesket uden kosmisk bevidsthed. Figur III symboliserer mennesket med kosmisk bevidsthed eller det færdige menneske i »Guds billede efter hans lignelse«. Punktlinierne markerer de to væseners sanskapacitet. Vi ser her, at det kosmisk bevidste menneske sanser hele det levende væsens både fysiske og åndelige struktur og oplever derved livsmysteriets løsning, medens det ufærdige eller kosmisk bevidstløse menneske kun kan opleve sin fysiske organisme og andre skabte eller tids- og rumdimensionelle foreteelser. De kosmiske eller evige fakta kan det ikke opleve. Det er derfor, at livet og væsenernes udødelighed og evige eksistens er et mysterium for det ufærdige menneske.